

сти и добитъка. Като го прекарваме презъ огъня, ще се очисти отъ болестъта.

Безъ да го усѣтятъ, старецътъ бѣше дошелъ къмъ тѣхъ. Но той гледаше настрана.

— Дай му да хапне нѣщо, — каза Маринъ,
— Той ще си ходи.

Галунка се затича до кжщи и скоро се върна пакъ, като носѣше една малка кржгла софра, на която имаше хлѣбъ и ядене. Старецътъ си изми ржцетъ, седна и започна да яде. Той вършеше всичко бавно. И все гледаше на страна, замисленъ. Като се нахрани, той каза нѣщо за благодарностъ и си замина.

Вечеръта предъ всѣки вратникъ запалиха голѣмъ огънь. И като си дойде добитъкътъ, съ викъ, съ тичане, накараха го да мине презъ тамъ — да се поокади поне отъ пушека. Галунка, позачервена отъ тичането, се развесели: тя повѣрва, че болестъта си е отишла. И можеше ли такъвъ добитъкъ — охранени крави, като риби, като сърни, хубави, съ черни топли очи, може ли да се разболѣятъ?

Галунка вече щѣше да си отива, пристѣгаше съ две ржце ржченика си и се усмихваше. Тя се обърна и погледна: отъ нивата, съ дългата си върволица волове, се връщаше плугътъ. Но той бѣше спрѣлъ срѣдъ поляната.

— Защо е спрѣлъ плуга? — каза Галунка. Тя забеляза, че единъ волъ е легналъ и престана да се усмихва. — Единъ волъ е легналъ... Боже, умира вола!..